

ВОСЬМИЙ ПРЕЗИДЕНТ МІЖНАРОДНОГО ОЛІМПІЙСЬКОГО КОМІТЕТУ

Жак Рогге

Народився	2 травня 1942 (75 років) Гент, Східна Фландрія, Бельгія
Громадянство	 Бельгія
Діяльність	лікар, хірург, гравець у регбі-юніон
Alma mater	Гентський університет
Титул	граф
Посада	Президент Міжнародного олімпійського комітету

З 1989 по 1992 роки – президент Національного олімпійського комітету Бельгії, 1989 року – президент Європейського олімпійського комітету (ЄОК) і віце-президент Асоціації національних олімпійських комітетів (АНОК).

Від 1990 року – член комісії олімпійського руху і комісії олімпійської солідарності.

З 1991 року – член Міжнародного олімпійського комітету (увійшов до складу робочої групи з розробки олімпійської програми і медичну комісію МОК).

Упродовж 5 років головував у координаційній комісії Олімпіади-2000 у Сіднеї і очолював координаційну комісію Олімпіади-2004 в Афінах.

1998 року обраний до виконкому Міжнародного олімпійського комітету.

16 липня 2001 року обраний восьмим президентом Міжнародного олімпійського комітету, мандат якого закінчувався 2009 року.

9 жовтня 2009 року був переобраний на новий чотирирічний термін, який став для нього останнім.

Перший президент, який відкрито назвав основними проблемами олімпійського руху допінг і корупцію, президент який здивував усіх 2002 року на Олімпійських іграх в Солт-Лейк Сіті, коли оселився не у фешенебельному готелі для функціонерів, а в Олімпійському селищі поряд зі спортсменами; президент, який наполягав на прозорій фінансовій політиці Міжнародного олімпійського комітету стосовно потреб і витрат, що здійснює МОК, його комітети і комісії, витрат на підтримку Міжнародних спортивних федерацій, Національних олімпійських комітетів тощо; президент, який вибудував політику таким чином, що вперше в історії Олімпійських ігор право на їх проведення отримала столиця однієї з країн Латинської Америки – Ріо-де-Жанейро.

На відміну від свого попередника – президента МОК Хуана Антоніо Самаранча, очолював Міжнародний олімпійський комітет в період його найвищого розквіту: МОК мав високий міжнародний авторитет, фінансову і політичну незалежність і достатню внутрішню згуртованість, разом із партнерами олімпійського руху – Міжнародними спортивними федераціями, Національними олімпійськими комітетами і урядами країн активно працював над забезпеченням соціальної і професійної інтеграції спортсменів після завершення їх спортивної кар'єри.

На посаді президента МОК Жак Рогге запропонував застрахувати Олімпійські ігри на той випадок, якщо вони будуть зірвані з причин, незалежних від МОК і від олімпійського руху в цілому, зокрема через терористичний акт. Така обачність, на його думку, мала служити гарантією розвитку й існування олімпійського руху та олімпійського спорту загалом. Сприяв збільшенню Національних олімпійських комітетів з 200 у 2002 році до 205 організацій у 2014 році (МОК визнав національні олімпійські комітети країн: Кирібаті (Океанія), Тимор (Азія), Маршалових Островів (Океанія), Чорногорії (Європа), Тувалу (Океанія)).

У своїй діяльності постійно працював над об'єднанням ідеалів олімпізму, пропонованих П. Кубертенем, зосереджував свою увагу на зміцненні зв'язків олімпійського спорту з культурою, мистецтвом, освітою, піклувався про те, щоби принципи, вкладені в поняття „олімпізм”, максимально широко поширювалися в сучасному суспільстві; убачав чемпіонів та призерів Олімпійських ігор взірцями для молоді і прикладом для залучення до здорового способу життя і масового спорту.

Основними загрозами олімпійського руху вважав поширення допінгу, небезпеку надмірних тренувальних навантажень для здоров'я спортсменів, швидку комерціалізацію олімпійського спорту, а також боротьбу з корупцією у спорті (серед суддів, спортсменів, спортивних адміністраторів тощо).

Як очільник МОК Жак Рогге залишався консерватором в багатьох питаннях, зокрема наполягав на збереженні компактного характеру Олімпійських ігор (28 видів спорту і 1-1,5 тис. спортсменів максимум); зміні час від часу списків видів спорту (у програмі Ігор XXX Олімпіади, які відбулися 2012 року в Лондоні з числа олімпійських видів спорту були вилучені бейсбол, софтбол та сучасне п'ятиборство, натомість був уведений вид спорту – регбі) та активному розвитку олімпійського руху в країнах що розвиваються. Саме за керівництва Ж. Рогге пройшла перша Олімпіада в Китаї і було оголошено про першу Олімпіаду в Латинській Америці. Значну увагу Міжнародний олімпійський комітет, очолюваний Жаком Рогге, приділяв і розвитку масового спорту у світі, і підтримці спорту інвалідів (особливо - через тісну співпрацю МОК з Міжнародним паралімпійським комітетом).

Надзвичайно особливу увагу приділяв розвитку юнацького спорту. 2010 року в Сінгапурі вперше в історії були проведені юнацькі Олімпійські ігри, які зібрали молодь зі 170 країн світу.

Активно працював над зміцненням фінансової стабільності олімпійського руху. За президенства Ж. Рогге МОК збільшив власні фінансові фонди практично в 4 рази, що дозволило розподіляти їх не тільки між національними комітетами, але й скеровувати на підтримку колишніх і нинішніх олімпійців.

Джерела:

Бріскін Ю. А. Президенти Міжнародного олімпійського комітету, їх роль в розвитку олімпійського спорту : лекція з навчальної дисципліни "Олімпійський спорт". – Львів : ЛДУФК, 2015. – С. 31-36.

Вікіпедія [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://uk.wikipedia.org>

Президенти Міжнародного олімпійського комітету / за заг. ред. Марини Булатової. – Київ, 2001. – 213 с.